

ninger til ham. Jeg vil da først sige, at det gjorde mig ondt at høre det ærede Medlem tage Afstand fra Regeringens Forslag om Beskatning af Forbrugsforeninger. Nu troede jeg, vi vare komne ud over denne vanskelige Ting, et af disse kildne Tvistepunkter, en af de Ting, som stadig skille Befolkningsslag, der ellers naturligt kunde komme til at høre sammen. Noget andet er, at det maaske ikke er noget heldigt Grundlag for Beskatning, som er foreslaaet af den højtærede Finansminister. Jeg vil i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa den Vej, man er slaaet ind paa i Norge, hvor man ved Beskatning af Forbrugsforeninger med fast Udsalgssted tager Hensyn til Nettoafkastningen af Foreningens Virksomhed under Hensyn til dens Art og stedlige Forhold og saa sætter denne Nettoafkastning til en vis Procent af Om sætningen. Det er den Vej, ad hvilken man efter min Mening slipper ud. Da jeg nævnedes denne Vej overfor den højtærede Indenrigsminister, afviste han den nogenlunde haanligt og sagde, at det var dog en højst besynderlig Vej at gaa. Vejen er ikke besynderligere, end at man i Norge, hvor man ikke paa nogen Maade er dummere end her, er slaaet ind paa den, og jeg tror ogsaa, at det er en rationel Vej. At man skal fritage Forbrugsforeningerne saavel for Statsskat som for Kommuneskat — det komme vi jo senere til —, er af den Slags Ting, som i ufor nøden Grad sætter ondt Blod, og det skulde, som sagt, gøre mig meget ondt, om det ikke skulde lykkes Finansministeren at faa sit Parti med sig.

Jeg vil slutte med at give den ærede Ordfører et Tilsvar paa hans Slutningsbemærkninger, hvori han anslog en Tone, som jeg ikke synes er den rette i dette Øjeblik overfor det høje Landsting. For det første sagde han, at „man fra alle Sider vel maa kunne blive enig om, at det er umuligt at skaffe Staten de forøgede Indkomster, som ere fornødne, uden ogsaa at medtage Indkomst- og Formueskatten i den Udstrækning, som det her er sket“. Jeg beder den ærede Ordfører være overbevist om, at det vil man fra alle Sider ikke kunne være enig om, men at det tværtimod vil vise sig, at man fra Partier indenfor Landstinget vil nære en anden Opfattelse, en Opfattelse, som falder i Traad med den, som jeg gør mig til Talsmand for. Og saa fortsætter den højtærede Ordfører: „Og jeg vil sige, navnlig med Henblik paa det andet høje Ting her

ovenover, at man skal ikke gøre sig noget Haab om at faa en Overflytning af de direkte Statsskatter i dette Forslag til de indirekte Afgifter paa Livsfornødenheder. Den Reform, der blev gennemført i 1908 med Lettelser i og Ophævelse af Tolden paa Livsfornødenheder, gaar dette Ting utvivlsomt ikke med til at forringe i nogen væsentlig Grad“. Saa vil hans Parti til Gengæld være med til at forhandle om Enkeltheder. Men den højtærede Finansminister anslog en ganske anden Tone overfor det andet Ting, en Tone, som uægtelig forekommer mig at være mere statsmandsmæssig. Thi Øjeblikket er overordentlig vanskeligt for det danske Statsamfund, og det er ikke saaledes, som det ærede Medlem syntes at mene, at vi blot skulle se at blive hurtigt færdige med disse Indtægtslovsforslag for at lægge Situationen i statslaanepolitisk Henseende saaledes til Rette, at vi kunne dupere de Herrer Rothschild og de andre eventuelle Laangivere og paa en fiffig Maade faa dem tvunget til at give et overordentlig rigeligt og billigt Laan. Ak nej, saaledes ere desværre Forholdene ikke. Forholdene ere desværre saaledes, at hver evige Dag, der er gaaet, siden vi sidst talte om disse Emner, tydeligere og tydeligere viser, at det vil blive vanskeligere og vanskeligere for den danske Stat til Trods for, at den bringer sine Finanser i Orden gennem Budgettet, at faa et rundeligt Laan til en blot nogenlunde billig Rente, ja, endog til en Rente, som kunde svare til, hvad vi tidligere have ment at maatte afvise. Derfor er dette Øjeblik saa lidet som muligt egnet til Bravader overfor det andet Ting. Jeg tror, at den Toneart, hvori den højtærede Finansminister er slaaet ind, bedre vil føre til et Resultat. Jeg tror, at der er noget Øjeblik, hvor en imødekomende Forhandlingsvillighed indenfor de Partier, der overhovedet ville det samme, nemlig skaffe Balance paa Statsbudgettet, er nødvendig og bør paakaldes, og hvor det omhyggeligt bør undgaas at lægge enhver, selv den mindste Sten paa den Vej, der kan føre til Maalet, saa er det nu.

Wenzel Neergaard: Jeg skal tillade mig under Omtalen af de foreliggende Skattelovforslag kun at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger og undgaa Fristelsen til at komme ind paa de mange Enkeltheder i Lovforslagene, hvad der for øvrigt kunde være megen og god Grund til. Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), som i Gaar var Regeringspartiets